

Five Fab Pretty Things

Seo-Changyeon
& Daehyeon

KRÁSA, KTERÁ BOLI...

Tiny
Pretty
Things

Tiny Pretty Things

Sona Charaipetrová a Dhonielle Claytonová

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

HarperCollins Publishers
Text copyright © 2015 Sona Charaipotra and Dhonielle Clayton
Translation © 2020 Anežka Mann
Czech edition © 2020 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Tiny Pretty Things

Z anglického originálu Tiny Pretty Things přeložila Anežka Mann
Redigovala Michaela Bečková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydalo nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB, v roce 2020
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-7529-634-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro Navdeep, za všechna naše společná kouzla (a dovádění).

Cassie

POKAŽDÉ JE TO JAKO UMÍRÁNÍ. Přinejmenším ze začátku. Vaše svaly pálí a napínají se až k prasknutí. Vaším kyčelním kloubům hrozí, že vyklouznou z jamek. Vaše páteř se natahuje a kroutí do nemožných formací. Žíly na vašich pažích jsou nateklé, pulzuje v nich krev. Prsty na vašich rukou se třesou, jak se je pokoušíte držet v napětí, ale zároveň půvabně, tak akorát. Vaše prsty na nohou jsou napěchované do malé růžové krabičky, která na vašich chodidlech zanechá souhvězdí modřin a puchýřů.

Ale všechno to vypadá krásně, jako by to nevyžadovalo sebemenší úsilí. Doufám. Protože to je to jediné, na čem záleží.

Studio B je dnes jako akvárium a já si přeju, aby ty tři skleněné stěny byly nějak zakryté. Cítím, jak mě Liz zapáleně pozoruje, obličej přitisknutý na sklo. Víím, že po tomhle toužila – možná dokonce víc než já – ale to nestačí. Nezasloužila si to. Bude všem tvrdit, že jsem prostě měla štěstí, že je to nepotismus, že být neteří pana Lucase má svoje výhody. Teda, Bette mi přinejmenším řekla, že tohle všechno přiopile vykládala včera večer. Ale já víím, jak se věci mají. Já si to zasloužila.

Morkie štěká rozkazy na holky ve sboru, potom se obrátí na klavíristu, aby s přehnanou pečlivostí doladila tempo jarního baletu, *Sylfidy*. Jsem jediná tanečnice z úrovně 6, kterou obsadili jako sólistku, a i když se ostatní tady tváří, jako že z toho mají radost – tedy přinejmenším většina ostatních – vím, že si přejí, abych selhala. Ale já jim nedopřeju to potěšení. I přesto, že je náročné být nejmladší. Tuhle, když se mě jedna z holek zeptala, jestli je mi patnáct, jsem měla sto chutí zalhat a říct, že je mi sedmnáct nebo osmnáct, jako jim. Zatímco pozoruju ostatní tanečnice, jak točí sérii piruet přes celý sál, dávám si pozor, aby mi z tváře ani na okamžik nezmizel úsměv. Já nepolevím. Nesmím dovolit, aby viděli, jak je to náročné. Bolí mě svaly a svírá se mi žaludek, prázdný po ránu stráveném tím, že znovu prožíval prohýřenou noc. Nikdy jsem neměla Bette nechat, aby mě přemluvila k pití. Teď za to rozhodně platím.

Náhle přestane hrát hudba a Morkie se tyčí nad Sarah Takašiovou, nutí ji točit se znovu a znovu a křičí na ni připomínky v ruštině, jako by jí Sarah mohla rozumět. Sarah se ukloní, a to jako by Morkie akorát víc rozčílilo. Sarah je moje náhradnice, tanečnice z úrovně 8. Osmička by měla tančit hlavní roli – byla by to příležitost pro umělecké šéfy souboru, aby si všimli jejího talentu a nabídli jí angažmá.

Využívám každou vteřinu téhle pauzy k tomu, abych si v hlavě opakovala svou variaci, zažila si hudbu. Morkie předvádí kroky jeden po druhém, dupe přitom ve svých malých baletních piškotech na podpatcích. I když jí táhne na sedmdesát, pořád je ztělesněním elegance – skutečná *danseuse russe*.

Do dveří vklouzne Bette. A nechá je za sebou hlasitě zabouchnout, abych věděla, že je tady. Nesnáším, jak si pokaždé najde způsob, jak oznámit svou přítomnost, ale nikdy bych jí to nedokázala říct do očí. Všichni se na ni dívají – na její svatozář plavých vlasů stažených do drdolu, její značkovou taneční suk-

ni, nadýchanou jako cukrová vata, dokonale nanesenou růžovou rtěnkou. Nařídí jí, aby si našla místo někde vzadu, a ona se usadí vedle hromady sportovních tašek. Šušká se, že místo ve studiu jí zajistil tučný šek od její matky, aby si i ona mohla nastudovat roli, ale já nemám dost odvahy se jí na to zeptat. Byla ke mně tak laskavá a štedrá. Bránila mě před Liz a ostatními, když jsem sem nastoupila, vysvětlila mi, jak to tu chodí, přinutila ostatní, aby mi přestali dělat naschvály.

O pár chvil později přichází Will. Má nagelované zrzavé vlasy a na obličejí vrstvu make-upu. Zamává a pošle mi vzdušný polibek. Dnes ráno oznámili, že bude náhradníkem mého partnera na *pas*. Posadí se dozadu k Bette.

Morkie mě zavolá. Ozve se melodie, lehká, třepotavá a pokojná. Obvykle dovolím, aby mě ovládla, tóny mě pohlcují a já už nejsem já, pohyby mých paží a nohou se mění a dovolují mi stát se lesní vílou koketující s mladým Skotem. Ale dnes jako bych byla uvězněná ve svém příliš vysokém, těžkopádném těle. Jak kloužu po sále a pokouším se přesně umístit všechny kroky, cítím napětí v každíčkém svalu.

Přistihnu se, že pokukuju po pásce, která značí rozměry jeviště, počítám doby v hudbě. Snažím se nesoustředit se na každý drobný pohyb tvořící variaci. Staré zvyky. Zlozvyky. Tohle bych už měla umět nazpaměť. Namlouvám si, že jsem lehčí než vzduch. Ale moje chodidla jsou vteřinu pozadu, moje paže se pohybují příliš ztěžka.

„Víc! Víc!“ křičí Morkie, její hlas se odráží od zrcadel. Cítím, jak můj úsměv pohasíná. V její přítomnosti jsem naprosto neohrabaná. Veškerá sebedůvěra uniká z mého těla společně s potem. Scott na mě čeká na levé straně jeviště. Drobnými krůčky dotančím až k němu a podám mu svou ruku. Přitáhne mě k sobě.

Morkie překřičí hudbu. „Úsměv. Miluješ ho.“

V zrcadle můj úsměv vypadá jako bolestný škleb. Zatnu břišní svaly a on mě uchopí v pase, chystá se mě zvednout.

Morkie mávne rukou. Zarazíme se v půlce zvedačky.

„Máte být zamilovaní. Kde to je? Kde to je?“ lamentuje a gestem mě vykáže ze středu sálu. „Udělalí jsme snad chybu v obsazení, Cassandro?“ Ruský přízvuk dodává jejím slovům na příkrosti, jsou jako malé nože, které mě bodají zevnitř. „Najdi to! Najdi důvod, proč jsme vybrali tebe!“ Propustí mě mávnutím hubené paže.

Sarah zaujme moje místo po Scottově boku, aby zkusila zvedačku na rameno, tu, kterou jsem nezvládla. V duchu si říkám, že to nevdá. Že je to potřeba. Oba kluci se musejí naučit zvedat Sarah a pak i mě. Pro jistotu. Frustrovaně se vydám do kouta, kde sedí Will a Bette. Zaslechnu, jak mu šeptá: „Musíš“, ale on ji umlčí, když si všimne, že se k nim blížím.

„Ahoj.“ Zazubí se na mě a poklepe na zem vedle sebe. „Začátek nic moc, co?“

Snažím se popadnout dech a otru si krůpěje potu z horního rtu. Cítím, jak na mě Bette upírá svůj ledový modrý pohled a připadám si odporná a těžká a mimo. Will se zatváří smutně, jako štěně, které někdo kopl. „Neber si to osobně,“ zašeptá znova. „Morkie je bestie.“

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Bette a její úsměv je poloviční grimasa.

„Nechápu, kam se to všechno podělo,“ odpovím a zavřu oči. Protáhnu si všechny končetiny do všech možných směrů. „Včera jsem byla v pohodě. Vždyt jste mě viděli.“

„Tvářila ses, jako bys z něj měla strach,“ řekne Will, očima vyhledá Scotta a sleduje každý jeho pohyb. „Někdo se nám zakoukal?“

„Mám kluka,“ odseknu, až tím sama sebe překvapím. Přeju si, abych na partnerinu byla s Henrim, ale on je na baletní ško-

le Pařížské opery. Jeho rukám věřím. „Promiň, nevím, co se to se mnou děje.“

„Hm,“ zamumlá Bette nejednoznačně. „Tipla bych si, že za to může příliš mnoho alkoholu.“ Vybaví se mi, jak mi i přes veškeré moje protesty neustále dolévala drahé víno, které ukradla ze sbírky svojí matky.

Přikývnu, protože toužím po jakékoli výmluvě. „Měla jsem si po naší schůzce jít rovnou lehnout.“

„Copak jsi to neudělala?“ Překvapeně nakrčí čelo.

„Někdy tančím dlouho do noci, aby se mi to potom všechno ve spánku uložilo.“ Přiložím si ruku k čelu, nevím, proč se jí se vším svěřuju. Ale jí můžu věřit. Tak to řekl Alec, ačkoli já o Bette ze začátku pochybovala. A Will je Alecův nejlepší kamarád. „Moje nohy jsou k ničemu.“ Poposednu si a zády se opřu o skleněnou stěnu, která vede ven na ulici. Teplo slunečních paprsků překoná chlad, který se mi usadil v žaludku. I přesto, že je jaro, se třesu. „Co mám dělat?“

Will s Bette se na sebe podívají. Vědí, o co Morkie jde. Byli tu odjakživa. Vědí, jak ji potěšit.

„Musíš se dát dohromady,“ prohlásí Bette a smete neviditelné smítko ze svého neposkvrněného svetříku. „Morkie nehraje na drama ani výmluvy.“ Protáhne se, rozehřívá se, jako by ji co nevidět měli zavolat na scénu. Jako by její přítomnost v sále měla nějaký důvod. „A neměla bys tolik pít.“

„Teda Bette,“ ozve se Will.

Pokusím se netvářit příliš šokovaně. „Ve skutečnosti jsem nikdy předtím nepila,“ zašeptám. Pokud to Bette překvapilo, nedává na sobě nic znát. Je to ponižující doznání. Než jsem se přestěhovala do New Yorku ke svému bratrancovi Alecovi a jeho rodině, abych mohla nastoupit na konzervatoř, můj svět tvořily hodiny tance a škola a sezení na pohovce s mojí britskou hostitelskou matkou strávené čekáním na telefonát nebo zprávu od

Henriho. New York je úplně jiný než Londýn. „Nemyslela jsem si, že mě to tolik vykolejí.“ Mám chuť Bette vytknout, že mě do toho vína nutila, ale neudělám to. Je to v podstatě jediná kamarádka, kterou jsem si od svého příjezdu do New Yorku našla, a nehodlám si to u ní rozházet.

„Některý dny jsme holt mimo,“ řekne Will a poplácá mě po noze, jako by to mohlo pomoci.

Cítím, jak se mi oči zalévají slzami. Slížu si ze rtů jahodový lesk a v duchu přitom slyším mámin káravý hlas. Říká, že takhle se dáma nechová. Ohlédnu se přes rameno a vidím Sarah Takašiovou, jak s bravurou zvládá zvedačku se Scottem, kterou jsem zkazila. Morkie se na ni zářivě usmívá.

„Neboj, Cassie,“ řekne Bette. „Will se postará, abys vypadala dobře. Zachrání tě, jako už tolikrát zachránil mě.“ Slovo *zachrání* mě tvrdě zasáhne. Will očima těká po místnosti, jako by sledoval mouchu.

Bette mi věnuje úsměv tak široký, že odhalí všechny zuby. Dokonalé, jako je koneckonců ona celá. Volají mě zpátky na scénu a teď navíc i Willa. Cítím, jak na něj Bette upřeně hledí, zatímco Morkie jemu a mně ukazuje další část *pas*. Markýrujeme pohyby jeden po druhém, s bolestnou přesností. Zabere skoro hodinu, než se je naučíme k Morkiině spokojenosti a ona nás nechá zkusit si je bez ní. Potom konečně stojím na scéně, připravená jí ukázat, co jsem se naučila.

Chystám se k tanci, čekám na konkrétní tón hudby, abych se dala do pohybu. Moje mysl se utiší – starosti, kritika, obličej za sklem, všechno mizí z dohledu. Vidím Willa, jak na mě čeká. Představím si, že je to Henri. Udělám první krok, ponořím se do melodie, každý pohyb paže ztělesňuje její kadenci. Vyskakuju a točím se a skáču a kloužu vzduchem. Drobnými krůčky dotančím k Willovi.

„Přesně do hudby,“ křičí Morkie.

Willovy ruce najdou můj pas. Zdvihne mě a posadí si mě na rameno. Jeho pravé rameno mě tlačí do zadku a bez námahy nese moji váhu.

„Není to krabice, Williame,“ řekne Morkie. „Je to diamant. Tak ji podle toho drž. Tak krásná. Tak lehká.“

Jeho prsty se zaryjí do mojí pánve, jak se mě snaží udržet ve vzduchu.

„Krása, krása,“ křičí Morkie přes hudbu. „Úsměv, Cassandro.“

Usmívám se, co mi síly stačí. Pohled upírám do zrcadla a soustředím se na Morkiiny pokyny. Přichází rybička, pomalá, elegantní, rozvážná. Až na to, že není. Will už není oporou pro moji váhu a já se zavrtím, pokouším se znovu nabýt ztracenou rovnováhu, ale je pozdě. Mám pocit, jako by jeho prsty prostě zmizely. Takhle jsme to přece netrénovali. Bez jeho pomoci moje pravá noha padá. Převážím se, jako bych padala z okraje útesu. Dokud na ni nedopadnu, zdá se být podlaha neskutečně daleko.

I. JEDNÁNÍ

Podzimní sezona

1.

Bette

ŘÍKÁ SE, ŽE OČEKÁVÁNÍ je někdy lepší než samotná událost, na kterou se těšíte, takže si hodlám vychutnat každíčkou vteřinu. Pan K. se rozhodně vyžívá v prodlužování našeho čekání. Jsme natěsnaní kolem něj v hale Americké baletní konzervatoře a čekáme na jeho každoroční projev k *Louskáčkovi*. Chystá se nám prozradit letošní obsazení. Dvakrát ročně, na podzim a na jaře, nahradí studenti na jeden večer profesionální tanečnický na jevišti Lincolnova centra, je to naše zkouška ohněm. Ochutnávka naší budoucnosti.

Ten kus papíru v podstatě vyjadřuje vaši hodnotu na naší škole, akademii při souboru Amerického baletu. A moje hodnota je opravdu velká. Držím se za ruce s Alecem a marně se pokouším potlačit úsměv. Za několik málo okamžiků bude moje jméno viset na stěně vedle role Cukrové víly, a zbytek mého života bude moct konečně začít.

Před šesti lety, když jsem byla obsazená do role malého andělíčka, který poskakoval po jevišti se zlatými křídly s mámiinou rtěnkou na puse, jsem tuhle roli viděla tančit svou sestru

Adele. Tenkrát očekávání *nebylo* to nejlepší. Tenkrát bylo nejlepší horko z reflektorů na mé kůži a přítomnost obecenstva proti nám a tanec v dokonalém souladu s mými malými baletními kamarádkami. Nejlepší byly kousavé punčochy a sladká, kovová vůně laku na vlasy a třpytivá korunka v mých jemných vlasech. Třpytky na mých tvářích. Nejlepší byla tréma, která se mi usadila v žaludku, než jsem se octla na jevišti, a nával nadšení, když jsem z něj zase odtančila. Nejlepší byly pugéty květin a polibky na obě tváře od mámy a to, jak mě táta zvedl do vzduchu a říkal, že jsem jeho princezna.

Tenkrát bylo nejlepší *všechmo*.

Hlavní vchod do školní budovy je zavřený a zamčený. Natolik je proslov pana K. důležitý. Ohlédnu se přes rameno a za velkými okny haly uvidím několik lidí s červenými nosy, jak se krčí v chladném říjnovém vzduchu. Postávají na schodech a na náměstí Rose Abneyové, pojmenovaném po mojí babičce. Dveře zůstanou zavřené, dokud projev neskončí. Nezbyvá jim nic jiného než tam mrznout.

Pan K. si rukou přejeđe po svém pěstěném plnovousu a já vím, že je připravený začít. Díky Adele o něm vím spoustu podobných maličkostí, protože ona je teď sólistkou souboru. Trochu se narovná a ovinu jednu paži Alecovi kolem krku, polechtám místo, kde jeho krátce zastřižené blond vlasy přecházejí v kůži na krku. Zazubí se, protože stejně jako já dobře ví, že jsme oba dokonale připraveni na to konečně tančit hlavní role v zimním baletu.

„Tohle je ono,“ šeptám mu do ucha. Usměje se na mě a políbí mě na čelo. I on je bez sebe vzrušením, a já prostě vím, že odted budu zase milovat balet se vším všudy.

Na konkurzu jsme si oba vedli dobře. Vzpomínám si, jak neskutečně nadšeně se Adele tvářila, když tančila Cukrovou vílu, a jak díky té roli rázem přešla ze školy rovnou do souboru.

ru, a sním o tom, že můj život jednou dojde stejného naplnění. Nikdo mi nestojí v cestě. Dokonce ani Liz se letos dvakrát nedaří. A nikdo nedokáže to, co já.

Spustím ruku a pevně sevřu Alecovu dlaň ve své. Alecův nejlepší kamarád – můj bývalý kamarád – Will se na mě mračí. Žárlivec.

Rodiče a sourozenci postávající za mořem černých trikotů se utiší.

„Obsazení každého z vás v *Louskáčkovi* není pouze záležitostí techniky,“ začne pan K. Náš baletní mistr mluví pomalu, jako by teprve teď volil správná slova, ačkoli obdobnou verzi tohoto proslovu pronáší každý rok. Přesto visím na každé slabice, jako bych ho v životě neslyšela. Pan K. je ten nejrozvážnější člověk, jakého jsem kdy poznala. Naše pohledy se setkají a já díky tomu krátkému spojení vím, že můj osud je zpečetěn. Mým směrem se podíval schválně. To je jisté. Uctivě skloním hlavu, ale nedokážu koutkům svých úst zabránit v tom, aby neustále táhly směrem vzhůru.

„Technika je základ baletu, ale co tanec přivádí k životu, je osobnost. V *Louskáčkovi* má každá postava význam v rámci celého baletu, a proto si dáváme tolik záležet na tom, abychom každému z vás přidělili perfektní roli. To, kým jste, se projevuje v tom, jak tančíte. Jistě si všichni vzpomínáme na Gerarda Cellinga, který loni tančil Myšího krále, nebo na to, jak Adele Abneyová tančila Cukrovou vílu. To byly nevídané výkony, v nichž se projevila nejen dokonalá technika, ale i úžasná radost a krása. Studenti přestali být studenty, stali se z nich umělci, jako když housenka opustí svou kuklu a stane se tím, čím se vždy měla stát – motýlem.“

Pan K. o nás říká, že jsme jeho motýlci. Až odmaturojeme, dá nejlepší tanečnici z ročníku řetízek s diamantovým motýlkem – Adele si ten svůj sundává jen na představení.